

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 5C/5/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5415200070
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Bebej
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2015:5415200070.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudcom JUDr. Petrom Bebejom v právnej veci žalobcov: 1/ J. Y., N., N., Q.. XX.XX.XXXX, U. O. XXX, 2/ Spotrebiteľské združenie OSA, so sídlom v Bratislave - mestská časť Petržalka, Fedinova 9, IČO: 42260086, obaja zastúpení HKP Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Sasinkova 6, IČO: 36727334, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35792752, zastúpená Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Kubáňiho 16, IČO: 47233516, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 410,45 eura s 5,15 %-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 28.08.2014 až do jej zaplataenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti žalobu zamietá.

III. O trovách tohto konania bude rozhodnuté do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajší súd 12.01.2015 sa žalobcovia 1/ a 2/ prostredníctvom spoločného splnomocneného zástupcu voči žalovanému domáhali: I. žalobkyňa 1/ zaplataenia sumy 410,45 eura s 5,15 %-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 28.08.2014 až do jej zaplataenia z titulu bezdôvodného obohatenia, ďalej II. zaplataenia sumy 1.200,- eur z titulu primeraného finančného zadostučinienia a III. obaja žalobcovia určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v Zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere uzavieranej zo strany žalovaného so spotrebiteľmi v znení: „Zmluva o RÚ sa uzatvára na predtlačenom formulári Veriteľa. Vyplnená Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná Dlžníkom, Spoludlžníkom 1 a Spoludlžníkom 2 je návrhom na uzavretie Zmluvy o RÚ. Zmluva o RÚ je uzatvorená a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu Dlžníka, Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2 a Veriteľa. Dlžník vyplní do formulára Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere ním požadovanú výšku úveru a súhlasí s tým, že Veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti Dlžníka splácať úver výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako Dlžník uviedol v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere, pričom výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného Dlžníkom v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti zo strany Veriteľa.“

Odôvodnil ju tým, že dňa 24.11.2010 uzatvorila žalobkyňa 1/ so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8200033313 (ďalej len „zmluva“), na základe mal byť žalobkyni poskytnutý úver vo výške 720,- eur. Nakoľko sa žalobkyňa 1/ s úhradou splátok dostala do omeškania, (terajší) žalovaný využil právo v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a následne dňa 15.11.2013 podal na Okresnom súde Dolný Kubín žalobu o zaplataenie 843,40 eura s prisl., o ktorej konanie bolo vedené pod sp. zn.

5C/135/2013. Rozsudkom z 05.05.2014 súd žalobu zamietol. V jeho odôvodnení jasne uviedol, že v predmetnom vzťahu „je ešte väčší rozdiel medzi sumou uhradenou žalovanou žalobcovi a sumou, ktorú mu mala uhradiť, keďže tomuto mala uhradiť len sumu 616,51 eura a uhradila mu už zmienených 1.026,96 eura.“ Z príloh priložených k žalobe 5C/135/2013, najmä z karty klienta vyplýva, že poskytnutá čiastka úveru (suma reálne poskytnutá žalobkyni 1/) predstavuje len sumu 616,51 eura a nie sumu 720,- eur. Terajšia žalobkyňa 1/ uhradila žalovanému sumu vo výške 1.026,96 eura, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje prevýšenie reálne poskytnutej sumy (istiny) o viac ako 66 % istiny. Žalovaný však v uvedenom konaní žaloval ešte sumu 843,40 eura. Suma zaplatená žalobkyňou 1/ predstavuje splatenie istiny (reálne poskytnutého a čerpaného úveru, čo vyplýva zo zmluvy) a navyše uhradenie sumy 410,45 eura. Zo žaloby v konaní 5C/135/2013 a ani z priložených príloh jasne nevyplýva, z čoho konkrétne pozostávala žalovaná suma. Je však nepochybné, že žalobkyňa 1/ žalovanému uhradila istinu (v skutočnosti poskytnutú sumu) a navyše uhradila sumu 410,45 eura (čo predstavuje viac ako 66 % odplatu za poskytnutie úveru). Je ťažké nájsť logický (a najmä právne podložený a z hľadiska ochrany spotrebiteľa udržateľný) podklad na vymáhanie žalovanej sumy 843,40 eura, ktorá by v súčte so sumou 410,45 eura predstavovala sumu 1.253,85 eura, t.j. odplata za poskytnutie úveru by bola viac ako 103 %! Nemôže byť všeobecne uznávaným pravidlom v oblasti poskytovania úverov a pôžičiek či už bankovými alebo nebankovými subjektmi, aby odmena za poskytovanie úveru predstavovala tak vysoké percento ako v prejednávanej veci, t.j. aby bola vyššia ako poskytnutý úver, resp. ak by sa mala odvíjať od sumy schváleného úveru, ktorý reálne poskytnutý nebol. V súvislosti s uvedením rôznych údajov o výške poskytnutého úveru, reálnej vyplatennej čiastky a ďalších odchýlnych údajov v rámci procesu uzatvárania zmluvy, je potrebné uviesť, že takéto konanie žalovaného, ktorý uvádza viacero údajov o výške poskytnutého, schváleného a vyplateného úveru, a rovnako poskytnutie úveru vo výške inej, než spotrebiteľ žiadal, a následné vymáhanie plnenia a príslušenstva zo sumy, ktorú spotrebiteľ nežiadal, je potrebné považovať striktné za nekalú obchodnú prax v zmysle generálnej klauzuly podľa § 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZoOS“) a rovnako za klamlivé konanie v zmysle § 8 uvedeného zákona. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“) v § 9 ods. 2 upravuje náležitosti, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, keď podľa písm. k) musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Návrh zmluvy, resp. žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru obsahuje len výšku splátok, ich počet a deň splatnosti v mesiaci, bez toho, aby bolo vymedzené, kedy je splatná prvá splátka, od ktorého termínu sa odvíja splatnosť ďalších splátok a konečná splatnosť úveru, ktorá je taktiež povinnou náležitosťou zmluvy podľa písm. f). Tieto náležitosti sú uvedené len v oznámení veriteľa o schválení úveru. Výška splátok je uvedená len všeobecne, hoci § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ vyžaduje uvedenie výšky, počtu a termínov splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, t.j. zo zmluvy má byť zrejme okrem iného výška splátky istiny, výška splátky úrokov a výška splátky poplatkov a rovnako konečná splatnosť úveru. Táto náležitosť nikde nie je uvedená. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bezpoplatkový, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y). Poukázal na Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 12.03.2013 sp. zn. 3Sžo/19/2012, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21.02.2012 sp. zn. 3S/53/2011, a ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie pre Prešovský kraj č. P/0032/07/11 z 11.04.2011. Uvedené rozhodnutia sa týkali inej nebankovej spoločnosti, než žalovaného, no je v nich zreteľne konštatované a potvrdené uvedenými súdmi, že „taktiež zmluva o úvere neobsahuje konkrétnu výšku a termíny jednotlivých splátok v členení na splátky istiny úrokov a iných poplatkov, čo je v rozpore s § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, pretože je tu uvedená len výška celkovej splátky, počet splátok a dátum prvej splátky s tým, že ďalšie splátky sú splatné vždy 28. dňa v mesiaci.“ Uvedené rozhodnutie sa týkalo zmlúv, ktoré boli nebankovou spoločnosťou uzatvárané v čase platnosti a účinnosti zákona č. 258/2001 Z. z., ktorý uvedenú náležitosť upravoval v § 4 ods. 2. Rovnaká náležitosť bola však prevzatá aj do ZoSÚ, ktorým bol uvedený zákon nahradený. Nebola splnená ani povinnosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, ktorý vyžaduje ako náležitosť zmluvy ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len „RPMN“) a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto RPMN. V časti č. 5 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru je uvedená predpokladaná RPMN za úver 70,02 %, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 %, v časti č. 6 uvádza RPMN za úver 66,34 %, predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 60,50 %. Ide o nezrozumiteľné, nejasné a mätúcim spôsobom uvedené RPMN, čo absolútne nekorešponduje zákonnej povinnosti v zmysle § 9

ods. 2 písm. j) uviesť RPMN jasným, zrozumiteľným spôsobom. Cieľom uvedenej právnej úpravy je poskytnúť spotrebiteľovi relevantné, zrozumiteľné informácie o poskytnutom úvere, čo žalovaný aj s odkazom na vyššie uvedený proces vzniku zmluvy a poskytnutie finančných prostriedkov v inej výške, než je uvedené v zmluve, resp. než reálne žalovaný prijal, nespĺnil. Navyše v žiadosti o poskytnutie úveru, resp. v oznámení o schválení úveru je uvedená nesprávna výška RPMN, ktorý vychádza z výšky úveru, ktorým nebol reálne poskytnutý. Ak by sa RPMN vypočítala zo skutočne poskytnutých finančných prostriedkov, resp. ak by rozdiel medzi reálne poskytnutým plnením a schváleným plnením predstavoval vo vzorci na výpočet RPMN poplatok za službu spojenú s úverom, RPMN by bola neporovnateľne vyššia. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný uvádzal RPMN neprehľadným, nejasným a nezrozumiteľným spôsobom, a navyše v nižšej výške, ako v skutočnosti je, čím porušuje vyššie uvedené ust. § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ. Aj výška ročnej úrokovej sadzby úveru je uvedená v nesprávnej výške, čím takisto nie je riadne splnená povinnosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ. Na základe uvedeného a rozhodnutia Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5C/135/2013 je preukázané, že žalobca (žalobkyňa 1/) uhradila žalovanému celú výšku istiny a rovnako aj plnenie, na ktoré vzhľadom na nezákonný proces vzniku zmluvy ako aj bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, nemal žalovaný nárok. Žalovaný sa na úkor žalobcu (správne žalobkyne 1/) bezdôvodne obohatil tým, že prijal od nej plnenia, na ktoré nemal nárok. Z dokazovania v uvedenom konaní jasne vyplýva, že žalobca (správne žalobkyňa 1/) uhradila žalovanému sumu 1.026,96 eura, pričom žalovaný mal vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, nezákonný proces vzniku zmluvy, neprijateľné podmienky a nekalé obchodné praktiky, nárok len na vrátenie reálne poskytnutej istiny vo výške 616,51 eura, z čoho vyplýva, že bezdôvodné obohatenie predstavuje sumu 410,45 eura. Ako vyplýva z karty klienta, istina bola žalovanému zo strany žalobkyne 1/ splatená splátkou z 27.04.2012 vo výške 38,58 eura (z toho 34,29 eura predstavovalo splatenie sumy predstavujúcej istinu). Následné platby žalobkyne 1/ voči žalovanému predstavujú vzhľadom na vyššie uvedené bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré je na základe údajov z karty klienta špecifikované nasledovne: a) z úhrady vo výške 38,58 eura zo dňa 27.04.2012 na účet žalovaného, predstavuje nárok voči žalovanému časť vo výške 4,29 eura, b) úhrada vo výške 38,58 eura z 11.06.2012, c) úhrada vo výške 38,58 eura z 15.06.2012, d) úhrada vo výške 41,- eur zo 14.08.2012, e) úhrada vo výške 38,- eur z 08.10.2012, všetky úhrady na účet žalovaného. V rámci konania 5C/135/2013 bolo preukázané, že žalobkyňa 1/ uhradila žalovanému aj ďalšie platby: j) vo výške 50,- eur 09.12.2013, k) vo výške 50,- eur 13.01.2013, l) vo výške 50,- eur 12.02.2014, m) vo výške 50,- eur 13.03.2014 a n) vo výške 50,- eur v mesiaci apríl 2014 (najneskôr 15.04.2014). Súčtom bezdôvodné obohatenie žalovaného predstavuje sumu 410,45 eura. Na vrátenie tejto sumy bol žalovaný zo strany žalobkyne 1/ vyzvaný predžalobnou výzvou z 15.08.2014, a to v lehote do 27.08.2014. Na uvedenú výzvu však žalovaný žiadnym spôsobom nereagoval, najmä žalobkyňi 1/ uplatňovanú pohľadávku (ktorá je aj predmetom tejto žaloby) nezaplatil. S konaním a praktikami žalovaného súvisí absolútne nerešpektovanie a ignorovanie zákonnej úpravy kontraktáčného procesu, ktorému sa venoval aj tunajší súd v odôvodnení vyššie uvedeného rozhodnutia poukazujúc v tejto súvislosti na čl. 2.1 zmluvných dojednaní. Poukázal na to, že spotrebiteľia sa s tými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú obsiahnuté až v „Oznámení veriteľa (žalovaného) o schválení úveru“, oboznámia až v štádiu, kedy je kontraktáčny proces v zmysle zmluvných dojednaní ukončený. Žalobkyňa 1/ podpíše len žiadosť o poskytnutie úveru, ale písomné prijatie nového návrhu či už v rámci doplnených údajov na žiadosti o poskytnutie úveru, alebo na oznámení veriteľa o schválení úveru, chýba. Žalobkyňi 1/ je uvedeným konaním žalovaného a uvedenou klauzulou odňatá možnosť rokovať o návrhu zmluvy, akceptovať ho alebo odmietnuť, v dôsledku čoho chýba aj jeho finálny prejav vôle (vo forme jeho podpisu) byť viazaný za podmienok jednostranne zmenených žalovaným. Zmluvná podmienka uvedená v čl. 2.1 Zmluvných dojednaní je typickou neprijateľnou zmluvnou klauzulou, napíňajúcou všetky definičné znaky vyžadované vnútroštátnou právnou úpravou a rovnako aj Smernicou 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľov, nie je individuálne dojednaná a odchyľuje sa od kogentných zákonných ustanovení upravujúcich proces vzniku zmluvy. Táto zmluvná podmienka sa uplatňuje voči všetkým spotrebiteľom, s ktorými žalovaný vstupuje do zmluvného vzťahu. V rámci zmluvných dojednaní k Zmluvám o revolvingovom úvere uzatvorených v roku 2014 je táto zmluvná podmienka prebratá do čl. 2.1, ktorý je doplnený o ďalšie práva a povinnosti. Preto považujú zmluvnú podmienku uvedenú v bode 2.1 Zmluvných dojednaní zmluvy za neprijateľnú a teda aj neplatnú. Pokiaľ ide o uplatňovanie si primeraného finančného zadostučinenia zo strany žalobkyne 1/, ide o legitímny nárok v zmysle § 3 ods. 5 ZoOS a považujú práve tento prípad za ukážkový vo vzťahu k uplatneniu tohto inštitútu. Žalobkyňa 1/ si vytrpela vďaka porušovaniu jej spotrebiteľských práv zo strany žalovaného veľa nepríjemností - znášala permanentný stav neistoty, obáv o výšku

dlhu a jeho neustále narastanie, trpela stresom, keď žalovaný uplatňoval voči nej jednotlivé nekalé zmluvné podmienky. Žalovaný neurobil nijaký krok k tomu, aby podmienky prehodnotil a nevystavil žalobkyňu 1/ svojmu konaniu bez odbornej starostlivosti a v rozpore so zákonom. Žiadaná suma primeraného finančného zadosťučinenia 1.200,- eur predstavuje (zaokrúhlenú) výšku súčtu skutočného bezdôvodného obohatenia a sumy, ktorú navyše žalovaný vymáhal od žalobkyne 1/ súdnou cestou na tunajšom súde vo vyššie uvedenom konaní. Ujma žalobkyne 1/ vznikla a treba brať do úvahy aj povahu primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré má na jednej strane pokryť vzniknutú ujmu a na strane druhej byť aj majetkovou sankciou pre subjekt poškodzujúci práva spotrebiteľov (žalovaného). Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 20.03.2008 sp. zn. 6Obo 302/2006, v ktorom súd vymedzil aj kritéria pre posúdenie finančného zadosťučinenia, pričom pri posudzovaní je treba prihliadať na všetky okolnosti veci, najmä na to, že ide o vyrovnanie ujmy postihnutého a že ide o určitú sankciu postihujúcu toho, kto závadne konal. Možnými hľadiskami sú napríklad intenzita a dĺžka trvania závadného konania, dosah tohto konania, okruh subjektov, ktorých mohlo toto konanie žalovaného zasiahnuť a pod. Je potrebné ďalej sledovať, aby náhrada ujmy predstavovala aj určitú satisfakciu za stav, ktorý musel žalobca týmto konaním žalovaného strpieť. Sama povaha tejto ujmy priame jej vyčíslenie neumožňuje, preto žalobca nemusí predložiť dôkazy o existencii ujmy, stačí len, ak súd má za preukázané, že táto ujma tu je. V nadväznosti na uvedené rozhodnutie NS SR žiadal, aby žalovaný v rámci dokazovania predložil zoznam spotrebiteľov, s ktorými bola zmluva s rovnakou zmluvnou podmienkou, resp. zmluvnou podmienkou s totožným významom uzavretá. Predloženie takéhoto dôkazu vedie k naplneniu účelu citovaného § 3 ods. 5 ZoOS konkrétne k „odstráneniu protiprávneho stavu“, ktorého sa touto žalobou v rámci kolektívnej ochrany práv spotrebiteľov domáhajú.

Zástupca žalobcov v priebehu ďalšieho konania doplnil, že aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu 2/ odvodzujú vo vzťahu k poslednému výroku žalobného petitu (pod III.), ktorým sa domáhajú určenia neprijateľnosti v žalobe uvedenej zmluvnej podmienky. Zotrvával na požiadavke predloženia žalovaným súdu zoznamu, v koľkých prípadoch bola použitá takáto zmluvná podmienka. Eventuálne vzhľadom na jeho oznámenie by sa mohli domáhať aj inej povinnosti vo vzťahu k žalovanému. Tento dôkaz má mať súvis s požadovanou výškou finančného zadosťučinenia uplatneného žalobkyňou 1/, aby bolo zrejme vo vzťahu ku koľkým ďalším osobám žalovaný použil takéto ustanovenie a že to bolo z jeho strany úmyselné konanie. Tiež to má vzťah k zmluvnej podmienke, ktorú žiadajú určiť za neplatnú, pretože ak sa preukáže, že je uplatňovaná plošne, tak to má vplyv na legitímáciu žalobcu 2/. Ak ustanovenie všeobecných zmluvných podmienok, ktoré žiadajú vyhlásiť za neprijateľné, je súčasťou týchto všeobecných zmluvných podmienok, tak ide o zmluvnú podmienku, ktorého znenie žalobkyňa 1/ nemohla nijakým spôsobom ovplyvniť a ktoré je jednoznačne v prospech žalovaného. K uplatnenému bezdôvodnému obohateniu a primeranému finančnému zadosťučineniu je aktívne legitimovaná len žalobkyňa 1/. Vo vzťahu k určaniu neplatnosti zmluvnej podmienky sú aktívne legitimovaní obaja žalobcovia. Výška primeraného finančného zadosťučinenia je na úvahe súdu a žalobkyňa 1/ sa ho v podstate domáha vo výške, v akej chcel získať na jej úkor žalovaný bezdôvodné obohatenie.

Žalobkyňa na pojednávaní 28.09.2015 vypovedala, že ona už v súvislosti s touto vecou bola na súde viackrát, aj preto nespávala, lebo p. W. na ňu stále tlačila, že sa to musí zaplatiť a musí zaplatiť. Najprv jej ohľadne vrátenia peňazí volávala p. W., potom jej začali od p. W. chodiť SMS-ky a nakoniec e-maily od žalovaného. Ona si tieto peniaze požičiavala nie pre seba, ale pre M. R.X., ktorá jej ich doteraz nevrátila. Všetko čo doteraz žalovanému zaplatila, mu zaplatila zo svojich peňazí. Už to prestala psychicky zvládať a bála sa, keď jej priniesla niečo domov poštárka. Tiež nespala 3 - 4 noci, keď mala ísť na súd. Ocitol sa v tejto situácii, hoci za nič nemohla. Pani R. verila.

Žalovaný v podaní z 21.03.2015, doručeným súdu 30.03.2015, ktorým žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť, namietol aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu 2/, ktorá podľa neho nebola v žalobe žiadnym spôsobom objasnená, vysvetlená. Žalobcami uplatnené nároky označil za neopodstatnené, nakoľko žalobcom tvrdené skutočnosti a skutkové okolnosti sú nepravdivé, nepresné, resp. účelovo a skresľujúco interpretované a súčasne ním uvádzané argumentácie a právne závery nemajú oporu v právnej úprave. Podstatným opakovaním v žalobe prezentovaným omylom je omyl ohľadne toho, kedy a akým spôsobom dochádza medzi veriteľom a dlžníkom k uzavretiu zmluvy, ktorý je podstatným zdrojom právne irelevantných tvrdení a záverov. Žalobcom tvrdená protiprávnosť ust. 2.1 zmluvy ako neprijateľnej podmienky v zmysle § 53 ods. 1 OZ je nesprávna a irelevantná, nakoľko vychádza z omylu ohľadne spôsobu a momentu uzatvárania zmluvy. Ust. 2.1 zmluvy je len opisom spôsobu, akým dôjde k uzatvoreniu zmluvy a týka sa výlučne predzmluvnej fázy právneho vzťahu veriteľa a dlžníka. Uvedené

ustanovenie tak samo o sebe nie je ani zmluvnou podmienkou, naopak vzhľadom na to, že sa nachádza na rube žiadosti, uľahčuje potenciálnemu dlžníkovi (bez právneho povedomia) poznať v čase, kedy sa len rozhoduje o tom, či o úver požiadava, spôsob a podmienky, za akých dôjde k uzavretiu zmluvy. Žiaden z dlžníkom uvedených údajov v bode 5 žiadosti totiž nie je a ani sa nemôže stať súčasťou obsahu zmluvy, teda objektom právneho vzťahu medzi dlžníkom a veriteľom založeného zmluvou, keďže v prípade údajov podľa bodu 5 žiadosti sa jedná o výlučne súčasť obsahu návrhu dlžníka na uzavretie zmluvy (oferty). Obsah prijatia návrhu (akceptácia) zo strany veriteľa je vyjadrená v bode 6 zmluvy. Na prvý pohľad sa hypoteticky môže javiť, že ak sa údaje v bodoch 5 a 6 líšia, potom absentuje konsenzus zmluvných strán. V danom prípade však konsenzus nastáva v dôsledku spôsobu, akým dlžník formuluje a vymedzuje obsah svojho návrhu, keď práve sám dlžník prostredníctvom ods. 2.1 žiadosti výslovne vyjadruje, že jeho návrh zahrňuje aj žiadosť o úver v nižšej sume ako uvádza v bode 5. Z kogentného ustanovenia § 7 ods. 1 ZoSÚ vyplýva povinnosť veriteľa s odbornou starostlivosťou posudzovať schopnosť spotrebiteľa splácať úver a predchádzať situácii insolvenčnej dlžníka a pod. Dané ustanovenie za každých okolností postihuje výlučne predzmluvné štádium, preto nemôže byť formálne konfrontované s ust. § 53 ods. 1 OZ a nie je zmluvnou podmienkou. Na základe vlastnej a dobrovoľnej žiadosti žalobkyne 1/ uvedenej v bode 5 zmluvy jej poskytol žalovaný úver v dohodnutej výške podľa zmluvy, ktorý sa zaviazala žalobkyňa 1/ splatiť spolu s dohodnutou odplatom v určených mesačných splátkach. K argumentácii o zmatečnosti a rozdielne uvedených sumách RPMN v bode 5 uvedenej ako predpokladaná RPMN za úver (vo výške 70,02 %) a v bode 6 ako RPMN za úver (66,34 %), priamo ustanovenie zmluvy bod 7 dáva odpoveď, keď sa v ňom uvádza, že údaje v bode 5 dlžník uvádza ako maximálne možné - po posúdení schopnosti splácať úver môže veriteľ upraviť, znížiť, pričom výška náležitostí - úroková sadzba a RPMN nebudú vyššie, ako dlžník požadoval v bode 5 zmluvy. Nakoľko práve ZoSÚ určuje spôsob výpočtu RPMN, v čase podania žiadosti a spísania bodu 5 zmluvy, objektívne nemožno určiť presnú a výslednú výšku RPMN, nakoľko na to je potrebné schválenie úveru, určiť presný dátum prvej a poslednej splátky, teda pristúpiť k schváleniu úveru veriteľom. Na základe toho si preto zmluvné strany stanovili spôsob uzavretia zmluvy a určili v bode 7 to, že výška schválenej RPMN nebude v bode 6 vyššia ako dlžník požadoval a uviedol v bode 5 zmluvy, čo bolo riadne dodržané. Nesprávne závery žalobcu v tomto smere vychádzajú z neopodstatneného predpokladu, kedy údaj o hodnote RPMN by mal byť výsledkom dojednávania medzi zmluvnými stranami. Nie je možné hovoriť v tomto prípade, že nebol prijatý návrh na uzavretie zmluvy, nakoľko údaj RPMN sa určuje až s ohľadom na schválený úver a na základe údajov úveru. Tie boli totožné, teda medzi bodom 5 a 6 nie je v otázke hodnôt vstupujúcich do výpočtu RPMN žiadny rozdiel. Rozdiel medzi predpokladanou hodnotou RPMN a RPMN schváleného úveru vyplýva výhradne z toho, že RPMN schváleného úveru je možné určiť až po jeho schválení. Táto hodnota je v bode 6 uvedená presne. Pre výpočet RPMN majú totiž význam tieto údaje: suma úveru, celkové náklady, dátum splatnosti prvej splátky, dátum vyplatenia úveru a dátum splatnosti každej splátky. Ostatné údaje, ktoré vstupujú do výpočtu RPMN sú a boli rovnaké, teda nezmenila sa ani výška celkových nákladov, ani suma úveru, ani počet splátok a ani dátum splatnosti splátok. Rozdiel v údajoch RPMN v žiadnom prípade nie je okolnosťou, pre ktorú by bolo opodstatnené hovoriť o tom, že nedošlo k nejakej dohode. Namietol aj podľa neho arbitrálne závery o nesprávnej úrokovej sadzbe a RPMN. Žaloba bez zdôvodnenia nerozlišuje to, že dohoda o poskytnutí služby je doplnkovou a dobrovoľnou službou, ktorá sa v zmysle zákona do výpočtu RPMN nezahŕňa. Skutočnosť, že sa jej cena uhrádza zo sumy úveru, nie je dôvodom pre to, aby ich zahrnutie bolo oprávnené ako je to tvrdené. Otázka odplaty za spotrebiteľské úvery a jej obmedzenie bolo z hľadiska vývoja právnej úpravy predmetom výslovnej regulácie od 01.07.2008 (kedy nadobudlo účinnosť nariadenie vlády č. 238/2008 Z. z., ktorým sa vykonávali ust. § 3 ods. 10 a 11 zákona č. 258/2001 Z. z.). Po zrušení uvedeného zákona zákonodarcia určil, že maximálna odplata bude stále regulovaná explicitne (a nie všeobecne, na základe pravidla o dobrých mravoch) a danú úpravu zaviedol do OZ. Z toho je možné konštatovať, že otázka odplaty nemá byť posudzovaná podľa dobrých mravov, ale podľa osobitnej právnej úpravy. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola teda ku dňu 26.08.2011 upravená v zmysle ust. § 53 ods. 6 OZ. Finančným trhom sa rozumie "sústava subjektov finančného trhu, jeho nástrojov a transakcií (finančných investícií) s týmito nástrojmi a medzi týmito subjektmi. Pritom ide o nepriame sprostredkované financovanie, ktorého rizikom je návratnosť finančných prostriedkov.", resp. "je hmotne motivované, inštitucionálne organizované nakupovanie a predávanie peňazí." (Sidak, M. Ďuračínská, M. a kol. Finančné právo. 1. vydanie. Bratislava. C.H.Beck. 2012). V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Žaloba toto vôbec nerešpektuje, rovnako ako fakt, kedy aplikáciu ním označeného ustanovenia vylučuje práve hore citované ust. podľa § 53 ods. 6 OZ. Odplata, ktorá je regulovaná v zmysle ust. § 53 ods. 6 OZ vyjadruje celkovú nákladovosť

úveru pre spotrebiteľa (teda okrem úroku aj prípadne ďalšie poplatky, ktoré v súvislosti s úverom má zaplatiť s výnimkou tých, ktoré nie sú povinné, a teda predpokladom pre získanie úveru). Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotou priemernej odplaty za spotrebiteľské úvery je na mieste záver, že táto nebola podstatne prevýšená. Obvyklou odplatom, vzhľadom na spôsob jej určovania v korelácii s tým, že ide o odplatu na finančnom trhu (nie na bankovom trhu) je práve hodnota priemernej odplaty určovanej Ministerstvom financií SR. Tá bola v rozhodnom období v hodnote 44,57 %. Podstatným prevýšením je pritom také, ktoré prevyšuje o viac ako 25 %; to v tomto prípade splnené nebolo. Zmluva o úvere je odplacnou zmluvou a na jej uzavretie je potrebná dohoda o podstatných náležitostiach, ktorými je dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky, stanovenie sumy týchto peňažných prostriedkov a záväzok dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Ustanovenie § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len "ObZ") výslovne uvádza, že dlžník je povinný platiť úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Termínom "zákon" sa pritom nešpecifikuje konkrétny právny predpis, ale akýkoľvek právny predpis vyhlásený v štátom stanovenej (alebo uznanej) forme ako zákon. V tomto prípade výška odplaty je v súlade s ust. § 53 OZ. Pri predložení žiadosti o úver a jeho čerpaní žalobkyni 1/ podmienky úveru vyhovovali. Peňažné prostriedky prijala, pričom úver jej bol poskytnutý práve na základe rovnakých parametrov, ako sa uvádza v podanej žiadosti. Žalovanému nie je zrejmý právny základ, ktorý by žalobcu oprávňoval spochybňovať jeho vlastné konanie. Naopak, z právneho hľadiska a relevantnej úpravy upravujúcej možnosť spochybňovať vlastné, slobodne vykonané úkony vyplýva, že právny poriadok a priori takýto postup nepripúšťa. Namietol arbitrárne závery o tom, že odplata viac ako 100 % presahuje výšku poskytnutého úveru. Je nesprávnym postupom, aby sa odplata za požičanie peňažných prostriedkov na dobu viac ako jeden rok porovnávala v absolútnom vyčíslení s hodnotou úveru. Správne nie je ani tvrdenie ohľadne nesplnenia náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ týkajúcej sa uvádzania počtu, výšky a termínov splatnosti splátok. Zmluva obsahuje určenie počtu splátok, dátum jej splatnosti v mesiaci a výšku splátky. Tvrdenie o povinnom rozpisovaní splátky (ako obligátnej náležitosti zmluvy) nemá oporu v žiadnom zákone a pri systematickom výklade zákona je dokonca možné nesporne konštatovať, že tvrdenia žaloby popierajú význam a uplatnenie iných jeho ustanovení. Záver žalobcov nepodporuje nielen slovné znenie právnej normy (ktoré nehovorí o uvádzaní počtu, termínov a výšky splátok úrokov, splátok istiny, splátok ostatných poplatkov), ale popiera ich aj smernica 2008/48/EHS z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice 87/102/EHS, ktorej implementácia bola vykonaná zákonom o spotrebiteľských úveroch. Z jej ust. čl. 10 ods. 2 písm. h) vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Požiadavka a spôsob výkladu § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ tak odporuje aj citovanému ustanoveniu smernice. Výkladu § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ žalobcami však odporujú aj iné ustanovenia zákona, a to napríklad o výpočte RPMN. Podľa príslušných zákonných ustanovení, ktoré uplatňujú na výpočet RPMN platí, že sa pri výpočte berie do úvahy výška dohodnutej splátky. Logicky tak zákon predpokladá, že ide o sumu podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, keďže výpočet sa realizuje z údajov podľa zmluvného vzťahu a platných v čase jej uzavretia. Ak by malo platiť tvrdenie žalobcu o rozpisovaní splátky, teda ak by náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) mala spočívať v uvedení splátky istiny, splátky úroku, splátky iných poplatkov, potom vzniká legitímna otázka, ktoré ustanovenie ukladá uvádzať v zmluve popri údajnom rozpise splátky istiny, úroku a iných poplatkov ešte aj ich celkový súčet (teda sumu vyjadrujúcej súčet splátky istiny, splátky úroku a splátky prípadných iných poplatkov), pretože z § 9 ods. 2 písm. k) to potom nevyplýva. Žiadne ustanovenie v ZoSÚ neuvádza samostatne uvádzať ešte aj súčet "rozdelenej splátky". V rámci výpočtu RPMN sa má vychádzať z výšky splátky, čo v kontexte tvrdení žaloby vedie k logickej otázke, z akej výšky splátky - istiny, úrokov, poplatkov alebo inej splátky by sa malo vychádzať. Zákon v tejto časti hovorí o jednej splátke, a nie o splátke istiny, splátky úroku, splátke iných poplatkov. ZoSÚ účinný v čase uzavretia zmluvy nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Takáto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie len vtedy, ak by sa istina, úroky alebo poplatky uhradili v iných termínoch splatnosti, v rôznych počtoch splátok a podobne. Vtedy by také rozlišovanie význam malo, z hľadiska informovanosti spotrebiteľa, a to práve a len s ohľadom na okamih splnenia záväzkov. Ak sa však jednou splátkou uhradza aj istina a úrok, potom záväzok je splnený pripísaním sumy úhrady na účet veriteľa. Ak by uskutočnená úhrada nepostačovala na ich úplné splatenie (celej splátky), potom v zmysle zákonného pravidla sa platba použije najskôr na úhradu istiny a následne na úrok. K údajnej absencii náležitosti - uvedenia konečnej splatnosti úveru poukázal na to, že údaj o konečnej splatnosti úveru, vyjadrený dátumom splatnosti poslednej splátky, je uvedený v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi tvoriacom súčasť zmluvy. Údaj "konečná splatnosť úveru" predstavuje tzv. informačnú náležitosť zmluvy

o spotrebiteľskom úvere. Informačná vlastnosť daného údaju spočíva v tom, že slúži na informatívny účel pre spotrebiteľa; nie je však z hľadiska podstatných náležitostí úverového vzťahu (výška úveru, splatnosť, úrok/odmena) rozhodujúca. Tomu zodpovedá aj dôvodová správa k zákonu č. 568/2007, podľa ktorej "Nakoľko cieľom novely zákona je najmä zvyšovanie informovanosti spotrebiteľov, bolo potrebné zlučiť, zmeniť a doplniť § 4 ods. 2 a 3, ktoré upravujú náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere." Konečná splatnosť úveru vyjadruje informáciu, kedy má byť úver - za predpokladu dodržiavania zmluvy - uhradeným a dôjde k zániku záväzku. Ide o informáciu o tom, kedy spotrebiteľ pri dodržiavaní zmluvy, sa svojho záväzku zbaví (jeho splnením). Z materiálnej stránky ide teda o údaj obsahovo zhodný s údajom Dátum splatnosti poslednej splátky. Pretože pri splnení vyššie uvedeného, teda riadnom splnení záväzkov zo zmluvy, v deň splatnosti poslednej splátky a jeho dodržaní dôjde k uhradeniu úveru. Aj v čl. 4 ods. 4.6 zmluvných dojednaní zmluvy sa uvádza: "Úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude dlžník oboznámený. Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru." Avšak aj bez uvedenia uvedeného, len z dátumu splatnosti poslednej splátky je každému priemernému spotrebiteľovi zrejme, aký je deň konečnej splatnosti. Priemerný spotrebiteľ (ako základný pojem spotrebiteľského práva v zmysle luxemburskej judikatúry) je osoba priemerne obozretná, rozhradená a konajúca s normálnou mierou opatrnosti a vedomosti o dôsledkoch svojho konania. V oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi sa uvádza Dátum splatnosti poslednej splátky. Uvedený údaj vyplýva aj z dátumu splatnosti splátok tak, ako to vyplýva z bodu 6 zmluvy. Oznámenie podľa vôle účastníkov tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Určiť uvedený dátum v čase podania žiadosti o poskytnutie revolvingového (úveru) právna úprava nielen nevyžaduje, ale objektívne sa daný údaj určiť ani nedá. V čase podania žiadosti totiž nie je možné určiť splátkový kalendár z hľadiska toho, kedy nastane presne splatnosť poslednej splátky (problematickým, nie je určenie dňa splatnosti v tom-ktorom mesiaci, ale určenie mesiaca, kedy stanovenie tejto skutočnosti závisí od schválenia žiadosti a teda uzavretia zmluvy). Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi pritom vyjadruje v otázke konečnej splatnosti úveru skutočnosť, ktorá plynie z bodu 5 a bodu 6 samotnej zmluvy. Vychádzajúc z počtu splátok, ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky. Tento údaj uvedený v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi jeho logickým vyústením údajov uvedených v spomenutých bodoch. Žalovaný tiež namietol a poprel dôvodnosť nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia (ktoré je v 3-násobnej výške údajného bezdôvodného obohatenia). O jeho dôvodnosti by bolo možné hovoriť napr. pri vzniku určitej nenapraviteľnej škody a pod. Nárok, ktorý je uplatňovaný v žalobnom návrhu je špecifikovaný výslovne účelovo a nedôvodne. Na jeho priznanie neexistuje žiadny racionálny a zákonný predpoklad.

V ďalšom podaní doručenom súdu 04.09.2015 na výzvu súdu uviedol, že z podanej žaloby nevyplýva, z akého dôvodu žalobca považuje dané ustanovenie za zmluvnú podmienku. Nie všetky ustanovenia majú charakter, ktorý umožňuje aplikáciu § 53 a nasl. OZ. O zmluvnej podmienke sa dá hovoriť až vtedy, ak ide o úpravu zmluvných práv a povinností čo prípad čl. 2 ods. 2.1 nie je. Je v prvom rade dôkazné bremeno na žalobcoch preukázať, že ide o zmluvnú podmienku a až následne je možné sa zaoberať návrhom (meritom veci).

V prvom rade je potrebné poukázať na to, že rozsudok tunajšieho súdu z 05.05.2014 č. k. 5C/135/2013-82, na ktorého závery sa žalobcovia v žalobe opakovane odvolávali a naopak, ktoré žalovaný (ich správnosť) vo svojich vyjadreniach spochybňoval, nadobudol až v priebehu tohto konania právoplatnosť, a to po tom ako bol po odvolaní terajšieho žalovaného vystupujúceho v uvedenom konaní ako žalobca, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 29.05.2015 č. k. 8Co/54/2015-135, právoplatným dňom 09.07.2015. Uvedeným rozsudkom súd zamietol žalobu terajšieho žalovaného smerujúcu voči terajšej žalobkyni 1/ ako žalovanej, ktorou sa žalovaný voči nej domáhal zaplatenia sumy 843,40 eura s príslušenstvom titulom nesplatennej časti úveru. Nosným dôvodom zamietnutia žaloby bol záver súdu, že v dôsledku nedostatkov kontraktáčného procesu pri „uzatváraní zmluvy“ a toho, že táto neobsahovala všetky ZoSÚ stanovené náležitosti pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere, prečo je potrebné úver na jej podklade poskytnutý považovať za úver bezúročný a bez poplatkov, je žalobkyňa 1/ povinná vrátiť žalovanému len toľko, koľko jej žalovaný na podklade „zmluvy“ reálne poskytol, pričom žalobkyňa 1/ žalovanému už do vyhlásenia uvedeného rozsudku uhradila viac ako jej bolo žalovaným skutočne vyplatené. V súvislosti s konštatovanými „nedostatkami zmluvy“ uviedol, že niektoré z nich obsahovalo až „Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8200033313“ datované k 24.11.2010, ktoré v čase podpisu „zmluvy“ žalobkyňou 1/, kedy jej prejav vôle z 18.11.2010 obsahoval návrh na uzavretie zmluvy, tento návrh neobsahoval (napr. dátumu splatnosti

prvej a poslednej splátky úveru), niektoré text zmluvy ani so všetkými jej súčasťami (včítane daného oznámenia) vôbec neobsahoval, konkrétne náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, požadujúceho uvedenie výšky, počtu a termínov splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, teda podľa ktorej musí byť z takej zmluvy zrejmé ako výška každej splátky istiny úveru, tak aj výška každej splátky úrokov a poplatkov poskytnutého úveru, ak sú nejaké poplatky dojednané. Súd navyš podrobne poukázal na rozpory medzi niektorými údajmi ohľadne požadovaného úveru žalobkyňou 1/ v jej žiadosti podpísanej 18.11.2010 a údajmi ohľadne žalovaným schváleného úveru, k čomu došlo následne dňa 24.11.2010. Súd poukazujúc na ust. § 44 ods. 2, § 46 ods. 1 a 2 OZ a vychádzajúc z kontrakčného procesu vyplývajúceho z týchto ustanovení tiež konštatoval, že ak žalovaná následne doplnenie zmluvy žalovaným ohľadne ním vyplnených rozdielných údajov ohľadne výšky RPMN úveru a revolvingu, spôsobom predpokladaným pre písomnú formu neakceptovala (písomne ho neprijala), je potrebné žalovaným v bode 6 „zmluvy“ pozmeňovaný obsah údajov oproti požiadavke žalobkyne 1/ v bode 5 „zmluvy“ a jeho dopĺňovanie formou oznámenia žalobcu z 24.11.2010, považovať za nový návrh na uzavretie zmluvy. Súd mal v uvedenom konaní preukázané, že žalobkyňa 1/ žalovanému do vyhlásenia rozsudku uhradila celkovo 1.026,96 eura (776,96 eura súčet sumy úhrad uvedených v karte klienta + 200,- eur uhradených žalobkyňou 1/ v priebehu mesiacov december 2013 až marec 2014 v mesačných splátkach po 50,- eur). Žalovaný mal žalobkyňu 1/ poskytnúť úver 720,- eur, z ktorého však reálne žalobkyňu 1/ vyplatil len sumu 616,51 eura, pričom rozdiel uvedených súm mala predstavovať odplata vo výške 103,49 eura podľa „Dohody o poskytnutí služby“ obsiahnutej v bode 8 zmluvy, ktorú dohodu súd vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon. Z uvedeného rozhodnutia teda jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa 1/ zaplatila žalovanému viac ako mu bola povinná zaplatiť, teda svoj záväzok „preplatila“ o sumu 410,45 eura (1.026,96 mínus 616,51 eura), ktorá suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne 1/ tak ako na to žalobcovia správne poukazujú v podanej žalobe. Toto bezdôvodné obohatenie ako plnenie bez právneho dôvodu je žalovaný povinný vydať žalobkyňu 1/ ako osobe, na úkor ktorej ho získal. Preto súd s poukazom na § 451 ods. 1 OZ žalobe ohľadne zaplata sumy 410,45 eura, správne žalobou kvalifikovanej ako bezdôvodné obohatenie, vyhovel. Zároveň s poukazom na § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 492 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších zmien priznal žalobkyňu 1/ voči žalovanému aj uplatnené „zákonné“ úroky z omeškania, keďže s vydaním bezdôvodného obohata sa žalovaný dostal do omeškania dňom nasledujúcim po uplynutí lehoty poskytnutej mu (v trvaní 7 kalendárnych dní) vo výzve žalobkyne 1/ prostredníctvom jej zástupcu, obsiahnutej v podaní z 15.08.2014, zasielanej žalovanému doporučenou zásielkou podanou na poštovú prepravu dňa 18.08.2014 pod podacím číslom RP030926138SK, ktorá bola žalovanému doručená 20.08.2014, takže sa žalovaný dostal do omeškania s jeho vydaním (vrátením) práve počnúc dňom 28.08.2014.

Aj keď z písomných podaní zástupcu žalovaného výslovne nevyplýva, že by žalovaný vzniesol námietku premlčania (za takéto vznesenie podľa názoru súdu nemožno považovať jeho len všeobecné tvrdenie v podaní z 21.03.2015, kde uvádza, že „... uplatňovaný nárok by bol s ohľadom na rozsah v akom je uplatňovaný v súlade s § 100 ods. 1 OZ premlčaný“, keď z takejto formulácie jednoznačne nevyplýva, že by sa premlčania aspoň v nejakom konkrétnom rozsahu skutočne aj dovolal, t.j. že by vzniesol námietku premlčania), napriek tomuto záveru súd uvádza, že žalobkyňou 1/ žalovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohata premlčaný nie je. Do podania žaloby totiž neuplynula ani jedna z premlčacích dôb stanovených v § 107 ods. 1 a 2 OZ (subjektívna dvojročná a objektívna trojročná premlčacia doba). K bezdôvodnému obohata v žalovanej výške 410,45 eura došlo postupne v období od 27.04.2012 (kedy vzniklo v sume 4,29 eura) až do mesiaca apríl 2014 (najneskôr k 15.04.2014). Žaloba bola podaná na tunajší súd dňa 12.01.2015, teda stalo sa tak v rámci plynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby aj ohľadne časovo najstarších plnení žalobkyne 1/ žalovanému (nad rámec jej povinnosti), na ktoré nebol daný právny dôvod. Nebolo preukázané, že by sa žalobkyňa 1/ mala dozvedieť skôr ako z rozsudku tunajšieho súdu z 05.05.2014 č. k. 5C/135/2013-82 o tom, že zaplatila terajšiemu žalovanému bez právneho dôvodu viac ako bola povinná zaplatiť, a to práve viac o sumu 410,45 eura v dôsledku tých skutočností, pre ktoré súd uzavrel, že žalobkyňa 1/ bola povinná vrátiť žalovanému len to, čo jej žalovaný reálne poskytol. Prioritne šlo o nedostatky v kontrakčnom procese, v konečnom dôsledku vedúce k záveru, že ani nedošlo k uzavretiu zmluvy. Takže do podania žaloby nedošlo ani k uplynutiu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol z nasledovných dôvodov:

Pokiaľ sa žalobcovia domáhali určenia neprijateľnosti ako zmluvnej podmienky celého ustanovenia uvedeného v článku 2 bode 2.1. Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere žalovaného, tvoriaceho s poukazom na bod. 13 zmluvy jej neoddeliteľnú súčasť, súd dospel k záveru, že dané ustanovenie nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ale ustanovenie, cieľom ktorého bolo „upraviť“ kontraktačný proces uzatvárania zmluvy, nerešpektujúce, pokiaľ ide o časť jeho vety štvrtej, kogentné ustanovenie § 44 ods. 2 vety prvej OZ.

Postup žalovaného podľa daného článku, keď v celom rozsahu neakceptoval návrh na uzavretie zmluvy formulovaný žalobkyňou 1/ dňa 18.11.2010 v bode 5. a urobil pri jeho akceptácii, ku ktorej došlo dňa 24.11.2010, uvedenej v bode 6. jednak zmeny čo do údajov výšky RPMN ako pri úvere, tak aj pri revolvingu a jednak dopĺňal obsah zmluvy o niektoré v ZoSÚ požadované náležitosti v oznámení veriteľa o schválení úveru, ktoré malo taktiež tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy a v ňom navyše aj menil výšku revolvingu oproti žalobkyňou 1/ požadovanej výške 379,63 eura, ktorú mal síce žalovaný v takejto výške akceptovať v bode 6., ale v oznámení uviedol inú - vyššiu sumu revolvingu, takýto prejav vôle žalovaného predstavuje s poukazom na § 44 ods. 2 OZ nový návrh na uzavretie zmluvy. K akceptácii tohto nového (zmeneného) návrhu žalobkyňou 1/ spôsobom predpokladaným pre právne úkony robené písomnou formou nedošlo (podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu a nedodržanie takejto jej formy je sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru), a preto za uvedenej situácie medzi žalobkyňou 1/ a žalovaným v dôsledku postupu žalovaného vôbec nedošlo ich písomnými prejavmi učenými žalobkyňou 1/ dňa 18.11.2010 a žalovaným dňa 24.11.2010 k uzavretiu zmluvy. Teda v dôsledku zmien a doplnení v následnom prejave vôle žalovaného uvedeného v bode 6. „zmluvy“ a v jeho oznámení, ktoré podpísal dňa 24.11.2010, oproti prejavu vôle žalobkyne 1/ z 18.11.2010, obsiahnutého v bode 5. „zmluvy“, predstavujúceho návrh na uzavretie zmluvy, bolo potrebné pre to, aby zmluva vôbec vznikla, následná akceptácia zo strany žalobkyne 1/ takto žalovaným pozmeneného návrhu, vyjadrená s ohľadom na predpísanú písomnú formu zmluvy aj podpisom žalobkyne 1/, k čomu ako už bolo uvedené, v danom prípade nedošlo.

Zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve, ktorá je neprijateľnou pre značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 OZ) môže byť neprijateľnou iba za predpokladu, že táto podmienka tvorí súčasť uzavretej zmluvy, upravujúca zmluvné práva a povinnosti, ku ktorej uzavretiu skutočne došlo. Ak teda niet (platne) uzavretej zmluvy, nemôže sa jednať o zmluvnú podmienku ako takú a toľtož nemôže ísť o zmluvnú podmienku spôsobujúcu nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán (o zmluvných stranách možno hovoriť iba pri existencii zmluvy, ktorej súčasťou majú byť) na úkor žalobkyne 1/ ako spotrebiteľa v prospech žalovaného.

V danom prípade ustanovenie článku 2. bodu 2.1 Zmluvných dojednaní a postup žalovaného v zmysle neho, po ktorom už nenasledovala akceptácia zmien a doplnení prevedených žalovaným k návrhu žalobkyne 1/ zo strany žalobkyne 1/ prakticky neumožňuje uzavretie akejkoľvek zmluvy (naviac písomnou formou), teda nielen zmluvy, ktorá spĺňa definíciu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 ods. 1 OZ.

Inak povedané, v danom prípade práve vďaka žalovaným naformulovanej úprave procesu uzavretia zmluvy (zmluvy o spotrebiteľskom úvere či už vo forme úveru alebo revolvingu) v danom ustanovení zmluvných dojednaní aj pre prípad zmien oproti návrhu v akceptačnom prejave žalovaného a v súlade s tým prevedených zmien žalovaného, bez následného zákonom predpokladaného postupu pre takýto prípad, nemohlo dôjsť k uzavretiu zmluvy. Navyše prvé tri vety daného bodu, ktorý celý žalobcovia žiadali prehlásiť za neprijateľnú zmluvnú podmienku, neobsahujú nič také, z čoho by (v prípade, že by sa skutočne malo jednať o zmluvnú podmienku) bolo možné usudzovať akúkoľvek nerovnováhu, toľtož hrubú (výraznú) v neprospech spotrebiteľa, ale ide o ustanovenia plne súladné s ust. § 43a a 43c OZ. Akurát v poslednej štvrtej vete daného bodu - tá jej časť, pokiaľ podľa nej spotrebiteľ ako dlžník mal súhlasiť s tým, že veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti dlžníka splácať úver výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako dlžník uviedol v 5. bode žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, pričom výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia, než v prípade úveru požadovaného dlžníkom v bode 5 žiadosti, by v prípade, že by to (napriek vyššie uvedenému) mala byť zmluvná podmienka, bolo možné považovať za ustanovenie zvýhodňujúce žalovaného ako veriteľa na úkor žalobkyne ako dlžníčky (spotrebiteľky).

Pokiaľ ide žalobkyňou 1/ požadované priznanie primeraného finančného zadostučinenia v ňou požadovanej výške, súd v danej časti taktiež žalobu zamietol.

Podľa § 3 ods. 5 ZoOS proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Predpokladom úspešného uplatnenia si nároku na primerané finančné zadosťučinenie zo strany spotrebiteľa je totiž (podľa cit. § 3 ods. 5 poslednej vety ZoOS) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi voči tomu, ktoré za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Pre vznik tohto nároku teda nepostačuje iba to, že dodávateľ prípadne porušil svoje povinnosti, ale v hypotéze danej normy sa jednoznačne vyžaduje úspešnosť spotrebiteľa pri uplatnení svojho práva.

V danom prípade bola (aj) žalobkyňa 1/ vo veci neúspešná ohľadne určenia neprijateľnosti ňou uvádzaného bodu 2.1. zmluvných dojednaní žalovaného, ktoré kvalifikovala ako zmluvnú podmienku, keď práve v súvislosti s ním malo podľa oboch žalobcov dôjsť k porušeniu povinnosti žalovaným nepoužívať v spotrebiteľských zmluvách neprijateľné podmienky, na ochranu pred ktorými má s poukazom na § 3 ods. 3 spotrebiteľ právo.

Preto súd pre nesplnenie zákonom stanovených predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia daný nárok žalobkyne 1/ v celom rozsahu zamietol.

Súd napriek snahe vykonať žalobcami navrhovaný dôkaz - predloženie zoznamu žalovaným, v koľkých prípadoch bolo ním použité to ustanovenie, ktoré žiadal určiť za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorý sa do vyhlásenia rozsudku nepodarilo vykonať, napriek pretrvávajúcej požiadavke žalobcov prostredníctvom ich zástupcu čo do jeho vykonania, napokon upustil od vykonania takéhoto dôkazu, a to s ohľadom na vyššie uvádzané dôvody a vyslovené právne závery, pre ktoré bola žaloba ohľadne výrokov petitu II. a III. zamietnutá, keď akýkoľvek výsledok, ktorý by z daného dôkazu mohol vyplývať, by nemal vplyv na posúdenie dôvodnosti týchto nárokov.

Zároveň súd postupujúc podľa § 151 ods. 3 O. s. p. s ohľadom na zložitosť veci pre väčší počet uplatnených nárokov rozhodol, že o trovách tohto konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 204 ods. 1 O.s.p.), písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O.s.p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - zákon č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien (§ 251 ods. 1 O.s.p.).